

nek hasonlóan poétikus kis művében, »A kincs«-ben, mint nemesen hevülő János herceg bokrosította érdemeit, növelte népszerűségét.

Néhány német vígjátékban is nagy sikere volt Halmynak, különösen Moser »Ibolyafaló«-jában, mint rövidlátó kis hivatalnok, Feldt Reinhard és Klapp sokszor adott »Rosenkranz és Guldenstern«-jében, mint inkognitó utazgató Ernő gróf. S Nemzeti Színházbeli szereplése első éveiben már erősen magára vonta a figyelmet az orosz Gogoly »Revizor«-jában, a revizornak gondolt Klesztakov alakjának sikerült megformálásával.

Élete utolsó nyarán nagy vállalkozásba fogott az eredetileg is gyenge testű, akkor már a tüdővéaszt mellében hordó, nemes becsvágyú művész. Jól megszolgált pihenés helyett elment a Népszínházba és egymásután többször eljátszotta, mint vendég, Coupeau szerepét, a Zola regénye után készült híres »Pálinka«-ban. Játéka valósággal megrázó hatást tett a közönségre, mely fokozódó izgalommal nézte, hogy a csendes, kedves bádogos legényből, a boldog családi élet derült idilljén át hogyan válik egy baleset nyomán iszákos korhely, aki végül a delirium tremens rettenetes tünetei közt — szalmazsákját rágya és görcsökben fetrengve — nyomorultul pusztul el. Az alakítás naturalisztikus részeit Halmy a művészet fényével vonta be s nevének megörökítéséhez ez a játék ismét jelentékenyen hozzájárult.

Sajnos, hogy megrendült egészségi állapotát is gyorsan vitte a vég felé ez a testi-lelki nagy megerőltetéssel járt szereplés. Az 1882—83-iki idénynek még látzólag friss kedvvel indult ugyan, szereplésének utolsó hónapjában, 1883. januáriusában, két új alakításon, a Rákosi Jenő »Idá«-jabeli kedves kis Szalapay grófné s a »Párisi regény« említett Chevril-ján kívül régebbi jó szerepei közül többet eljátszott (Oronte-ot, Raymond-t, Fourchambault Léopold-t, Béchemel-t) — mintha búcsúzott volna a neki oly kedves és szent deszkáktól — de a Chevril nehéz szerepének harmadszori eljátszása után már oly rosszul lett, a színpalak közt néhány év óta sokat köhögő és el-elaláló szegény fiatal művész, hogy nyomban délvidékre kellett utaznia. Ez az utolsó

fellépése valóságos diadalmármor közepett, 1883. januárius 29-én történt, pontosan tíz éves fordulóján annak a napnak, mikor mint 23 esztendő fiatal vendégművész, Rejteji kitűnő szerepében olyan élénk tettszést aratott a Nemzeti Színház kényes ízlésű közönsége előtt. Külföldről ugyan — bár emésztő láztól sorvasztva — még mindig reménykedve tért haza, de orvosai és hozzátartozói tudták, hogy az ijesztően lesoványodott, elgyengült test már nem sokáig bírja.

Junius 1-én éjjel halt meg s mint méltán gyászoló igazgatója, Paulay írta, a magyar színészetről szóló kis tanulmányában: »nagy úrt hagyott maga után és nemcsak egy szerepkört juttatott árvaságra«. Temetése óriási részvét mellett ment végbe. Özvegye maradt, Mindszenti Kornélia, (L. o.) az egykor ünnepelt operett-énekesnő és két gyermeke: Margit, a későbbi jeles drámai művésznő és Gyula.

Halmy lelkes önképzéssel, igen szép műveltségre tett szert rögzös pályáján s mint fordító, az íróttal is ügyesen bánt. Lefordította Augiernak »Cavarletné«, ifj. Dumasnak »Két apa« c. színművét s Najacnak »A fal tövében« c. egyfelvonásosát. (sz. k.)

Halmi Ferenc, színész, sz. 1878. máj. 18-án, Budapesten. Színpadra lépett 1911. jún. havában.

Halmi Gus, kardalosnő, sz. 1898-ban, Budapesten. 1916-ban a Revü-Színház tagja volt.

Halmi Irén, színésznő, sz. 1907. aug. 10-én, Budapesten. Színpadra lépett 1926. szept. 1-én.

Halmi Jenő, id., színiigazgató, sz. 1877. febr. 18-án, Hidaskürtön (Pozsony m.). A gimnáziumot Nyitrán végezte. 1893-ban beiratkozott a Solymossy Elek-féle színiiskolába. 1894-ben Szalkai Lajos színiigazgatóhoz szerződött. Későbbi igazgatói, kiknél mint elsőrendű szerelmes-színész működött, a következők: Deák Péter, Fekete Béla, Dobó Sándor, Bokody Antal, Somogyi Károly, újra Szalkai Lajos és Kreszányi Ignác. 1903-ban igazgató lett. 1904—1905-ben Szlavónia, Horvát-